

Đi Kiểm Chi Hằng

Tôn Nữ Thu Nga

Tôi rời nhà lặng lẽ vào lúc 3:30 sáng ngày 31 tháng giêng. Ngoài sân, trăng rằm thứ hai của tháng chạp ta (tháng một dương lịch) vàng vạc sáng trên nền trời không có một gợn mây. Tôi lái xe ra bờ biển, lên một ngọn đồi ngay góc đường Superior và Pacific Coast Highway. Trong khu vực đậu xe của công viên đã có 5 chiếc xe im lìm chờ đợi, họ đậu ngổn ngang trên những vị trí mà họ nghĩ là tốt nhất để ngắm trăng. Tôi cũng tìm được cho mình một chỗ tốt, tắt máy, đậu xe, chuẩn bị máy ảnh rồi thông thả ngồi chờ. Không thông thả cũng chẳng biết phải làm gì. "Nguyệt lai môn hạ nhàn", cổ nhân viết hay thật. Tôi bây giờ thì quả là nhàn rồi chánh hiệu con nai vàng. Không nhàn thì làm thế nào có giờ đi xem trăng khi hàng ngày phải chạy gạo?

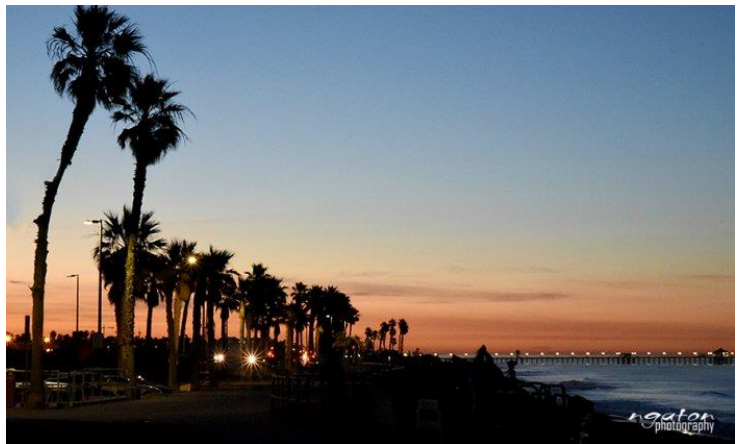


Lý do tôi bỏ ngủ để tìm trăng đêm nay vì dịp trăng tròn này, tiếng Anh gọi là Supermoon/blue/ blood Moon /Lunar Eclipse. Supermoon là vì mặt trăng đến gần trái đất nhất trong chu kỳ vận chuyển. **Blue Moon** là lần trăng tròn thứ hai trong cùng một tháng. Chữ Blue moon không phải là trăng thanh hay trăng xanh gì cả, Blue Moon chỉ có nghĩa là lâu lâu mới xảy ra một lần (2.7 năm). Thế nhưng lần này hiếm hoi hơn vì có thêm hiện tượng nguyệt thực, sau hiện tượng nguyệt thực thì mặt trăng sẽ có màu đỏ nên còn gọi là trăng huyết (**Blood Moon**).



Chậm rãi ăn một trái chuối sứ và uống chai nước lọc bé xíu, tôi ngã ghế xe theo thế nằm. Nhìn qua cửa kính ngắm trăng, thỉnh thoảng nâng máy ảnh lên bấm vài ba tấm. Mặt trăng theo thời gian khuyết đi từng mảnh nhỏ, dần dần thành một cái lưới liềm. Bây giờ là 4 giờ 30 sáng thứ tư. Nhìn lên bầu trời trong veo, điểm trang bằng những ngôi sao nhỏ long lanh, tôi thấy phần trên của mặt trăng màu đỏ có vân đen như cẩm thạch. Lúc 4 giờ 42 phút, trăng chỉ còn một đường sáng nhỏ dưới đáy, khung tròn bên trên ửng màu cam. Tôi hồi hộp nhìn vàng trăng từ từ biến mất. Buồn buồn, tôi so sánh chu kỳ nguyệt thực với đời người, từng ngày mất đi, chậm rãi, tới khi ta nhận thức thì đời đã gần tàn.

Tôi lấy điện thoại cầm tay, gửi một lời nhắn cho gia đình biết mình đang làm gì để họ khỏi lo lắng, rồi tôi mở notepad để viết bài. Viết chán, tôi nghe ngao hát một bản nhạc tự mình sáng tác và thu lại trong máy thu âm để về nhà ghi lại. Giữa những quãng thời gian ấy, dĩ nhiên là tôi vẫn bước khỏi xe, bấm vài tấm ảnh rồi lại vô xe khóa cửa làm việc trên bàn phím điện thoại. Tuy vậy tôi vẫn luôn luôn chú ý đến những chiếc xe ra vào trong khu đậu xe và quan sát động tĩnh quanh mình. Vì đi chơi một mình nên tôi phải cẩn thận hơn một chút. Đến 4:55 trăng không còn ánh sáng nữa nhưng tôi vẫn thấy mặt trăng tròn, lớn như lòng đỏ trứng gà. Trong vòng 3 phút nữa, tôi sẽ được gần mặt trăng hơn bao giờ hết (so sánh 223,068 dặm với khoảng cách bình thường là 238,855 dặm).



Ngồi chờ một lúc mặt trăng vẫn lửng lơ không có gì thay đổi, tôi di chuyển xe đến gần một gốc cây lớn, hy vọng thay đổi tiền cảnh một chút cho khỏi chán. Thế nhưng sau mấy phút thấy hình ảnh mình chụp chẳng có gì hay hơn. Tôi lên xe chạy qua Huntington Beach chụp hình biển sớm.

Trên Pacific Coast Highway, xe chạy thừa thớt nhưng rất nhanh, tôi lò mò chạy phía bên đường chậm, theo sau mấy chiếc xe lục lọi. Chạy khoảng mấy phút, chịu hết nổi vì chúng chậm rãi quá, tôi đổi qua đường bên trái, lúc này thì tôi lại bị chậm hơn các người khác nên thấy xe phía sau ra tín hiệu qua mặt hoài; tuy nhiên tôi cũng ráng chạy nhanh hơn một chút để khỏi bị thiên hạ rủa. Qua khỏi đường Main ngay cầu tàu, tôi biết vị trí mình muốn đến là "bãi biển chó chạy" của thành phố Huntington, phía này có nhiều khu đậu xe rộng rãi và con đường đi bộ rất sạch sẽ, có ghế ngồi, bàn ăn, dọc theo vách đá; vị trí này cao hơn bãi cát cả mươi thước. Đứng đây, ta có thể nhìn thấy cả mấy mươi dặm biển, hướng Los Angeles bên phải và San Diego bên trái, trước mặt là đảo Catalina.

Khi tôi vừa mới đến, mặt trăng còn ở trên cao, tôi đi dạo trong gió biển mát rượi. Sau khi chụp ảnh mặt trăng dần xuống về hướng tây giữa mấy cây cọ cao vút, tôi bước ra sát triền đồi, chụp ảnh trăng trên vùng đèn sáng của Long Beach, ánh trăng dội một đường ánh long lanh trên biển tím. Quay qua phía trái, tôi chụp ảnh mặt trời sắp mọc về hướng đông, chân trời ửng lên màu cam lộng lẫy, các cây cọ cao vút dọc sườn đồi in bóng thanh thoát trên vùng trời bình minh.

Trời bắt đầu sáng hơn, khoảng 6 giờ 46 phút tôi chụp tấm ảnh cuối cùng khi mặt trăng sắp xuống sau những ngọn đồi hướng Long Beach. Trăng bị mây che một nửa nhưng phần còn lại thật xinh, như khuôn mặt trăng ngà của giai nhân, hay đó là biểu tượng tuyệt mỹ của khuôn mặt chị Hằng, trắng trẻo, mịn màng như má người thiếu nữ.



Bảy giờ sáng, tôi lái xe về lại Newport Beach. Mặt trời vừa lên, chói chang như cái đèn pha rọi vào mắt, tôi phải dùng kính đen; vậy mà cũng phải leo nheo đôi mắt cho đến khi rẽ trái lên đường Superior.

Vừa tay xách nách mang cả bị lẫn gậy vào nhà; đầu thang lầu, thằng bé cháu mới tuổi rưỡi đã ngồi chờ sẵn. Tôi buông cả đồ đạc, trèo lên ôm nó vào lòng. Hôn lên đôi má hồng phình phính của nó; hôn ấm áp tràn ngập nỗi thương yêu. Đôi má mịn màng này ấm hơn đôi má chị Hằng nhiều. Tôi chỉ được nhìn và mê chị Hằng cách xa 238,855 dặm nhưng tình yêu thật sự của tôi đang kề cận trong vòng tay của mình.

January-31-2018
Tôn Nữ Thu Nga